

Autoreferat

1. **Imię i nazwisko:** Marta Woźnicka (z d. Radojewska)

2. **Rozwój naukowy:**

Rok	Miejsce	Tytuł/stopień
2007	Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu Wydział Neofilologii	Stopień doktora nauk humanistycznych w dziedzinie językoznawstwo na podstawie dysertacji pt.: „Die Wortfolge im Roman <i>Unkenrufe</i> von Günter Grass”, opiekun naukowy: prof. dr hab. Józef Darski
2003	Uniwersytet im. Adama Mickiewicza Wydział Neofilologii Instytut Filologii Germańskiej	Tytuł zawodowy magistra filologii germańskiej na podstawie pracy magisterskiej pt.: „Äußerungsgliedfolge im Deutschen aufgrund der Erzählung <i>Sonderappell</i> (Kapitel 1: <i>Die lange Reise</i> ; Kapitel 2: <i>Ankunft im Lager</i>) von Sybil Gräfin Schönefeldt“, opiekun naukowy: prof. dr hab. Józef Darski
2001	Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa w Koninie Wydział Społeczno-Techniczny Instytut Neofilologii	Tytuł zawodowy licencjata na podstawie pracy licencjackiej pt.: „Primäre, sekundäre und tertiäre Wortformen im Polnischen und im Deutschen aufgrund des Textes <i>Der kleine Prinz</i> (Kapitel XV) von Antoine

de Saint-Exupery“, opiekun
naukowy: prof. dr hab. Józef
Darski

3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych:

Rok	Miejsce	Stanowisko
2007 – obecnie	Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu Wydział Neofilologii Instytut Filologii Germańskiej	Adiunkt
2007 – obecnie	Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa w Koninie Wydział Filologiczny	Starszy wykładowca

4. Wskazanie osiągnięcia wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. 2016 r. poz. 882 ze zm. w Dz. U. z 2016 r. poz. 1311.):

a. tytuł osiągnięcia naukowego:

Die morphologische Struktur der Verben in alt- und neugermanischen Sprachen. Eine vergleichende Untersuchung vom Gotischen bis zum Frühneuhochdeutschen

b. (autor/autorzy, tytuł/tytuły publikacji, rok wydania, nazwa wydawnictwa, recenzenci wydawniczy):

Woźnicka, Marta (2017): *Die morphologische Struktur der Verben in alt- und neugermanischen Sprachen. Eine vergleichende Untersuchung vom Gotischen bis zum Frühneuhochdeutschen*. Poznań: Wydawnictwo Naukowe UAM.

Recenzent wydawniczy: prof. dr hab. Norbert Morciniec

c. omówienie celu naukowego ww. pracy i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania:

Monografia wskazana jako główne osiągnięcie naukowe stanowi wynik krytycznej refleksji oraz badań empirycznych dotyczących kluczowych problemów z zakresu fleksji czasownika niemieckiego oraz jej rozwoju. Przegląd dostępnej literatury przedmiotu pozwala mianowicie na stwierdzenie, że autorzy, z pewnością z przyczyn genetycznych, w opisie środków fleksyjnych w głównej mierze skupiają swoją uwagę na tzw. końcówkach fleksyjnych, równocześnie traktując ekwiwalentne we funkcji alternacje głoskowe jedynie jako środki fonologiczne. Kolejnym zarzutem wobec opisów dostępnych w literaturze odnośnej są niejasne zasady podziału form czasownikowych, na skutek czego status poszczególnych komponentów czasownika jest niejednoznaczny. Z kolei w obszarze terminologicznym opisy nie wykazują transparentności i wymaganej uniwersalności. Główne cele monografii wynikają zatem z zarysowanych powyżej punktów krytycznych.

W ramach monografii pt.: „Struktura morfologiczna czasowników w językach staro- i nowogermańskich. Badanie porównawcze od gockiego po wczesno-nowo-wysoko-niemiecki” została opisana struktura form czasownikowych wraz z jej rozwojem od gockiego, który najlepiej dokumentuje stan ogólnogermański, poprzez etapy staro- i średnio-wysoko-niemiecki, aż do stanu wczesno-nowo-wysoko-niemieckiego. Szczególną uwagę poświęcono przy tym wskaźnikom fleksji w węższym zakresie, tj. elementom fleksyjnym wskazującym na kategorie liczby i/lub osoby, nie ograniczając się przy tym do tradycyjnych końcówek, lecz poszerzając perspektywę o tzw. fleksję wewnętrzną, tj. alternacje o różnym w zależności od etapu rozwoju języka stopniu natężenia zachodzące w rdzeniu czy korzeniu czasownika. Wskaźniki pozostałych kategorii gramatycznych, tj. elementy wskazujące na kategorie trybu i czasu, stanowią o tyle przedmiot rozważań w pracy, o ile ich wyróżnienie warunkuje pozyskanie wskaźników fleksji w węższym zakresie. Główną intencją pracy jest precyzyjny opis oraz przejrzyste przedstawienie rozwoju elementów fleksyjnych wraz z ich statusem (wskaźnik liczby i/lub osoby). Nie mniej istotna jest próba osiągnięcia spójności i transparentności w obszarze terminologicznym ze względu na dużą rozbieżność nomenklatury w literaturze fachowej. Przedmiot badań tak określonego problemu naukowego stanowią tym samym syntetyczne formy czasownikowe, natomiast formy analityczne, tj. geneza ich powstania oraz struktura nie zostają uwzględnione. Z analizy wykluczono także syntetyczne gockie formy liczby podwójnej oraz formy pasywne, ponieważ nie mają odpowiednika w syntetycznych

formach języka niemieckiego w poszczególnych etapach jego rozwoju. Paradygmat trybu rozkazującego zostaje z kolei ograniczony do form 2 osoby liczby pojedynczej i mnogiej.

Podział form czasownikowych dialektu wschodnio-germańskiego jakim jest gocki oraz języka niemieckiego w poszczególnych etapach rozwoju bazuje zasadniczo na innowacyjnym modelu analizy lingwistycznej Józefa Darskiego (1987, ²2004, 2010), który ze względu na swój synchroniczny charakter w ramach niniejszej rozprawy zostaje zaadaptowany do badań diachronicznych. O ile dwuczęściowy model Darskiego można z powodzeniem zastosować w analizie struktury form czasownikowych w tekstach z etapów średnio- i wczesno-nowo-wysoko-niemieckiego, o tyle, zgodnie z ogólnie przyjętą strukturą słowoform ogólno- czy pragermańskich (Rix 1992: 190–192; Meier-Brügger 2002: 166), model dla języka gockiego i staro-wysoko-niemieckiego zostaje zmodyfikowany do trójczęściowego. Ze względu na ważkość środków fonologicznych w obszarze morfologii wskaźniki liczby i/lub osoby form czasownikowych pozyskiwane są, zgodnie z zasadą morfonologii (Trubetzkoy 1931), na płaszczyźnie fonologicznej, co dało sposobność osiągnięcia wyników niemożliwych do pozyskania w analizie na płaszczyźnie (orto)graficznej.

Analiza środków językowych kodujących kategorię liczby i/lub osoby przebiega na podstawie ograniczonego korpusu tekstów dla języka gockiego oraz poszczególnych etapów rozwoju języka niemieckiego traktowanych jako grupy dialektów. Gocki jako najstarszy, zaświadczony obszernym przekazem język germański, jest umiejscawiany czasowo między II a IX/X wiekiem naszej ery. Wykorzystane w pracy teksty powstały w IV wieku jako tłumaczenia, które w VI/VII wieku zostały ponownie spisane. Ramy czasowe języka staro-wysoko-niemieckiego ustalane są na okres między VIII a XI wiekiem. Formy czasownikowe etapu średnio-wysoko-niemieckiego pochodzą z kolei z przekazów z okresu między 1050 a 1350 rokiem. Ostatecznie etap wczesno-nowo-wysoko-niemiecki to okres między 1350 a 1650/1700 rokiem.

Gocki korpus stanowią fragmenty tłumaczenia biblii gockiej (V-VII w.n.e.) w wersji elektronicznej, opracowanej w ramach projektu *Wulfila* (<http://www.wulfila.be>) na podstawie wydania biblii Streitberga z 1919 roku. Analizie poddano formy czasownikowe występujące w poszczególnych ewangeliach Nowego Testamentu oraz listach św. Pawła. Materiał badawczy w przypadku staro-wysoko-niemieckiego stanowi tłumaczenie Harmonii Ewangelii Tacjana Syryjczyka (ok. 830 r.) opracowanej w ramach projektu *Titus* (<http://titus.uni-frankfurt.de/indexe.htm>) na podstawie wydania Sieversa z 1892 roku. Aby móc sformułować adekwatne wypowiedzi na temat środków fleksji dla etapu średnio- i wczesno-nowo-wysoko-niemieckiego należałoby, ze względu na różnorodność wynikającą ze zmiennych czas, miejsce,

warstwa społeczna/grupa społeczna i rodzaj tekstu, uwzględnić wszystkie rękopisy z tychże etapów. Ponieważ w ramach pracy nie było to możliwe, dokonano wyboru dziesięciu (dla etapu średnio-wysoko-niemieckiego) i piętnastu (dla etapu wczesno-nowo-wysoko-niemieckiego), by uzyskać ilościowo i częściowo jakościowo podobny materiał badawczy. Teksty zostały opracowane w ramach korpusów elektronicznych dla tych etapów rozwoju języka niemieckiego, tj. REM („Referenzkorpus Mittelhochdeutsch”, <https://www.linguistics.ruhr-uni-bochum.de/rem/>) dla etapu średnio- oraz „Das Bonner Frühneuhochdeutschkorpus” (<https://korpora.zim.uni-duisburg-essen.de/Fnhd/>) dla etapu wczesno-nowo-wysoko-niemieckiego. Główną motywacją przeprowadzenia analizy korpusowej z wykorzystaniem wspomnianych korpusów elektronicznych było przede wszystkim dobre opracowanie redakcyjne zdigitalizowanych w ich ramach tekstów oraz udostępnienie narzędzi, które znacząco ułatwiły pracę z tekstami historycznymi.

Wyniki przeprowadzonej analizy form czasownikowych w języku gockim i poszczególnych etapach rozwoju języka niemieckiego przedstawiono systematycznie w rozdz. 2–5. Część analityczną rozpoczyna analiza struktury gockich form czasownikowych (rozdz. 2), po której następuje opis form czasownikowych i ich części składowych w poszczególnych etapach rozwoju języka niemieckiego (staro- (rozdz. 3), średnio- (rozdz. 4) i wczesno-nowo-wysoko-niemieckiego (rozdz. 5)). Poszczególne rozdziały wykazują zasadniczo podobną budowę, tj. po przedstawieniu różnych w zależności od trybu i/lub czasu rdzeni czasownika zostają wyodrębnione i opisane elementy fleksji w węższym ujęciu, tj. wskaźniki kategorii liczby i/lub osoby. Różnice w budowie rozdziałów są wynikiem dominującej w zależności od etapu rozwoju trój- (gocki i staro-wysoko-niemiecki) lub dwuczłonowej (średnio- i wczesno-nowo-wysoko-niemiecki) struktury czasownika, co znajduje także wyraz w tytułach podrozdziałów.

Zaadoptowany do badań diachronicznych i zastosowany w analizie form czasownikowych model Darskiego okazuje się nośnym instrumentarium w ustalaniu części składowych form czasownikowych, który umożliwia przy tym niesprzeczny, rzetelny i właściwy historycznie opis ich funkcji. Jego uniwersalność i wysoki stopień uogólnienia pozwala na spójne traktowanie ekwiwalentnych we funkcji zjawisk, które w literaturze fachowej niejednokrotnie omawiane są z osobna. Tym samym tradycyjne końcówki odpowiadają w funkcji alternacjom zachodzącym w rdzeniu czy korzeniu czasownika, do których prócz alternacji samogłoskowych takich jak regularna zmiana (tzw. *Ablaut*), przegłos, podniesienie artykulacji samogłoski rdzennej, należą alternacje konsonantyczne typu desonoryzacja spółgłosek w wygłosie sylaby lub ich geminacja względnie uproszczeniem. Z analizy form czasownikowych w

poszczególnych etapach rozwoju wynika przy tym, że kategorie osoby i liczby mogą być wyrażane jednym, tj. wyłącznie tzw. końcówką, do trzech środków fleksyjnych, tj. końcówką oraz dwoma alternacjami głoskowymi¹. Współwystępowanie obu typów środków fleksyjnych w danej formie czasownikowej prowadzi z kolei z jednej strony do określenia ich funkcji szczegółowej (alternacja w rdzeniu/korzeniu czasownika jako wskaźnik liczby, końcówka jako wskaźnik osoby) lub z drugiej strony powoduje nagromadzenie w jednej formie czasownikowej środków językowych wskazujących na liczbę i osobę. Tym samym zasadny jest dokonany w pracy podział środków fleksyjnych na mono- i bifunkcjonalne, tj. kodujących jedną z kategorii (osoba lub liczba) lub obie (osoba i liczba)², przy czym niejednokrotnie dany element fleksyjny (alternacja) na wyższym poziomie abstrakcji wyraża kolejne informacje gramatyczne, tj. tryb i czas³. Przykładem może być tu regularna zmiana samogłoski w formach czasu przeszłego czasowników mocnych (*Ablaut*): w formach gockich zmiana ta służy jedynie rozróżnieniu liczby, w staro- i średnio-wysoko-niemieckich odpowiada wraz z końcówką za wyrażenie obu kategorii, tj. osoby i liczby, przede wszystkim jednak wspomniana apofonia kodyfikuje we wszystkich etapach rozwoju czas przeszły. Analiza synchroniczna materiału językowego wykazuje dodatkowo, że w każdym z etapów rozwoju występują formy czasownikowe (we wszystkich etapach jest to czasownik *sein*), których ze względu na swoją budowę supletywną nie można podzielić oddzielając rdzeń od środków fleksyjnych, w wyniku czego traktowane są całościowo zarówno jako rdzeń jak i element fleksyjny.

Analiza diachroniczna elementów fleksyjnych ukazuje jak symplifikacja końcówek oraz ich ujednoczenie tak wewnątrz danego paradygmatu jak i między poszczególnymi paradygmatami doprowadzają do przesunięcia kodyfikacji informacji gramatycznych na rdzeń⁴. Z drugiej strony można zaobserwować jak funkcja określonych alternacji ulega redukcji lub znacznemu

¹ Por. podsumowania odnośnie fleksji czasownika dla poszczególnych etapów rozwoju w rozdz. 2.4. dla gockiego, 3.4. dla etapu staro-, 4.3. dla etapu średnio- oraz 5.3. dla etapu wczesno-nowo-wysoko-niemieckiego.

² Por. opisy obu typów środków fleksyjnych dla poszczególnych etapów rozwoju w rozdz. 2.2. i 2.3. dla gockiego, 3.2. i 3.3. dla etapu staro-, 4.1. i 4.2. dla etapu średnio- oraz 5.1. i 5.2. dla etapu wczesno-nowo-wysoko-niemieckiego.

³ Por. dodatkowe informacje na temat wskaźników trybu i czasu w podsumowaniach środków fleksji w węższym zakresie dla poszczególnych etapów rozwoju w rozdz. 2.4. dla gockiego, 3.4. dla etapu staro-, 4.3. dla etapu średnio- oraz 5.3. dla etapu wczesno-nowo-wysoko-niemieckiego.

⁴ Por. zestawienia tabelaryczne końcówek oraz alternacji głoskowych dla poszczególnych etapów rozwoju, tj. tab. 24–27 dla gockiego, tab. 34–38 dla etapu staro-, tab. 41–45 dla etapu średnio- oraz tab. 47–53 dla etapu wczesno-nowo-wysoko-niemieckiego.

ograniczeniu, względnie uwydatnieniu. Przykładem redukcji funkcji może być alternacja wywołana przez geminację spółgłosek zamykających rdzeń czasownika, która została zinterpretowana jako środek fleksyjny w formach czasownikowych etapu staro- i średnio-wysoko-niemieckiego, jednakże wyłączona z tego zakresu w przypadku form czasownikowych kolejnego etapu. Restrykcja funkcji nastąpiła z kolei w przypadku alternacji wywoływanej przez regularną zmianę samogłoski (*Ablaut*), która ostatecznie ograniczona zostaje do wskaźnika czasu. W porównaniu diachronicznym zauważalna jest także tendencja poszczególnych alternacji do wzajemnego upodobnienia w odniesieniu do ich zakresu. Przykładowo wywołana przez podniesienie artykulacji samogłoski alternacja w paradygmacie czasu teraźniejszego trybu oznajmującego określonych czasowników klasy mocnej „upodabnia się” do alternacji wywoływanej przez przegłos samogłoski w tym samym paradygmacie, by ostatecznie w etapie wczesno-nowo-wysoko-niemieckim z reguły, podobnie jak przegłos, wskazywać na 2 i 3 osobę liczby pojedynczej, a nie, jak to było we wcześniejszych etapach, wyłącznie na kategorię liczby. Porównanie środków fleksyjnych czasownika gockiego z elementami fleksji czasownika niemieckiego w poszczególnych etapach rozwoju doprowadza ostatecznie do wniosku, że wbrew poglądom dotychczasowym gockie formy czasownikowe wykazują innowacje, które pojawiają się dużo później w formach wysokoniemieckich. Przykładem może być tu alternacja wywołana przez ubezdźwięcznienie spółgłoski w wygłosie, która jest środkiem fleksyjnym w przypadku czasowników gockich, natomiast w formach wysokoniemieckich osiąga ten status dopiero w etapie średnio-wysoko-niemieckim.

Podsumowując przeprowadzona analiza łączy ze sobą badania synchroniczne i diachroniczne, a jej wyniki końcowe rozstrzygają wiele dotychczas otwartych problemów odnośnie podziału struktury słowa oraz funkcji jego poszczególnych części składowych, zatem mają wartość poznawczą w dziedzinach lingwistyki historycznej, współczesnego języka niemieckiego, a przede wszystkim z punktu widzenia językoznawstwa ogólnego.

Bibliografia:

Darski, Józef (1987): *Linguistisches Analysemodell. Definitionen grundlegender grammatischer Begriffe*. Poznań: Wydawnictwo Naukowe UAM.

Darski, Józef (2004): *Linguistisches Analysemodell. Definitionen grundlegender grammatischer Begriffe*. 2., völlig neu bearbeitete und ergänzte Auflage. Poznań: Wydawnictwo Naukowe UAM.

Darski, Józef (2010): *Deutsche Grammatik. Ein völlig neuer Ansatz*. Frankfurt am Main/Berlin/Bern/Bruxelles/New York/Oxford/Wien: Peter Lang Verlag.

Meier-Brügger, Michael (2002): *Indogermanische Sprachwissenschaft*. 8., überarbeitete und ergänzte Auflage, unter Mitarbeit von Matthias Fritz und Manfred Mayrhofer, Berlin/New York: de Gruyter.

Rix, Helmut (1992): *Historische Grammatik des Griechischen*. 2., korrigierte Auflage. Darmstadt: Wissenschaftliche Buchgesellschaft.

Trubetzkoy, Nikolaj S. (1931): Gedanken über Morphonologie. In: *Travaux de Cercle Linguistique de Prague* 4, S. 160–163.

5. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych, osiągnięć dydaktycznych oraz działalności popularyzującej naukę oraz organizacyjnej:

5.1 Pozostałe osiągnięcia naukowo-badawcze

Do chwili obecnej opublikowałam – wyłączając omówioną powyżej monografię – jedną monografię w języku niemieckim oraz 19 artykułów o charakterze naukowym, z czego 17 ukazało się w języku niemieckim, a dwa w języku polskim. Artykuły zostały opublikowane w krajowych lub zagranicznych czasopismach o zasięgu międzynarodowym znajdujących się na liście European Reference Index for the Humanities (*Kwartalnik Neofilologiczny*), na liście czasopism punktowanych Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego (*Kwartalnik Neofilologiczny*, *Studia Germanica Gedanensia*, *Studia Germanica Posnaniensia*, *Konińskie Studia Językowe*) lub w monografiach wieloautorskich wydanych w Polsce i za granicą o zasięgu krajowym i międzynarodowym (załącznik nr 3, pkt. II A i II B). W trakcie procesu publikacyjnego znajdują się kolejne trzy artykuły, z których dwa niemieckojęzyczne ukażą się w czasopismach o zasięgu międzynarodowym, a trzeci polskojęzyczny w monografii wieloautorskiej (załącznik nr 3, pkt. II B, ppkt. 17, 20, 21). Problematykę wskazanych publikacji naukowych można ująć w następujących obszarach tematycznych:

- Składnia współczesnego języka niemieckiego,
- Morfologia współczesnego języka niemieckiego oraz wcześniejszych etapów jego rozwoju w wymiarze synchronicznym i diachronicznym,
- Odmiany i status języka niemieckiego.

Składnia współczesnego języka niemieckiego

Moje zainteresowania składnią języka niemieckiego sięgają studiów, a swój wyraz znalazły najpierw w pracy magisterskiej, a następnie w rozprawie doktorskiej, w ramach których podjęłam badania nad szykiem w zdaniu niemieckim. W analizie możliwości pozycjonowania części zdania w poszczególnych polach topologicznych zastosowałam model analizy lingwistycznej Józefa Darskiego (1987, ²2004), a wyniki badań przedstawiłam w monografii z 2008 roku (załącznik nr 3, pkt. II B, ppkt. 1). Wyniki badań z zakresu tej tematyki zaprezentowane podczas czterech wystąpień konferencyjnych oraz w sześciu artykułach naukowych stanowią rewizję osiągniętych wyników w ramach dysertacji, a także ich poszerzenie m. in. o perspektywę kontrastywną w stosunku do szyku w zdaniu polskim (załącznik nr 3, pkt. II B, ppkt. 2–5 oraz pkt. II E, ppkt. 1–4).

Morfologia współczesnego języka niemieckiego oraz wcześniejszych etapów jego rozwoju w wymiarze synchronicznym i diachronicznym

Zainteresowanie wyżej wymienionym obszarem naukowo-badawczym jest wynikiem krytycznej refleksji na temat współczesnych opracowań dotyczących form podstawowych czasownika, ich podziału na klasy oraz określenia elementów fleksyjnych w węższym i szerszym zakresie w syntetycznych formach czasownikowych. Trzy artykuły naukowe oraz jeden referat wygłoszony podczas konferencji naukowej odnoszą się do tej tematyki (załącznik nr 3, pkt. II A, ppkt. 1, pkt. II B, ppkt. 6, 7, pkt. II E, ppkt. 5), kolejnych dwanaście publikacji oraz dziesięć wystąpień konferencyjnych podejmuje tę tematykę w odniesieniu do wcześniejszych etapów rozwoju języka niemieckiego oraz do języka gockiego, który najlepiej dokumentuje stan ogólnogermański (załącznik nr 3, pkt. II A, ppkt. 2, pkt. II B, ppkt. 9–13, 15, 17–21, pkt. II E, ppkt. 6–15). Podczas wystąpień konferencyjnych oraz w publikacjach omawiam stan systemu czasownikowego w każdej z badanych epok (wymiar synchroniczny), ale też ukazuję tendencje rozwoju odpowiednich elementów i systemu w jego całości z punktu widzenia zmian językowych (wymiar diachroniczny). Wyniki badań przedstawione podczas wystąpień konferencyjnych oraz w artykułach naukowych stanowią przede wszystkim uzupełnienie monografii wskazanej jako główne osiągnięcie naukowe. O ile bowiem w ramach monografii skoncentrowałam się na opisie środków fleksji w węższym zakresie, tj. wskaźników kategorii liczby i osoby, o tyle w ramach tu wskazanych wystąpień i publikacji opisuję elementy fleksyjne w szerszym zakresie, tj. wskaźniki trybów i czasów nacechowanych.

Odmiany i status języka niemieckiego

Ostatnim, choć nie mniej ważnym obszarem moich zainteresowań, wynikających z prowadzonych zajęć dydaktycznych, lecz również badań wcześniejszych etapów rozwoju języka niemieckiego, są odmiany języka niemieckiego w wymiarze diatopicznym, diastratycznym i diafazywnym oraz status języka niemieckiego. Wyrazem tych zainteresowań są dwa artykuły naukowe (załącznik 3, pkt. II B, ppkt. 14, 16).

Za istotny element kształtowania mojego warsztatu naukowego uważam również współredakcję naukową pięciu monografii wieloautorskich, z czego trzy ukazały się już drukiem, oraz jednego czasopisma naukowego (załącznik nr 3, pkt. II C). Łącznie wzięłam udział w 20 krajowych lub międzynarodowych konferencjach naukowych, przy czym w 15 z nich wzięłam czynny udział (załącznik nr 3, pkt. II E), a siedem z nich współorganizowałam (załącznik nr 3, pkt. III A). Ponadto jestem recenzentem dwóch publikacji – monografii oraz jednego artykułu naukowego w monografii wieloautorskiej (załącznik nr 3, pkt. III H) oraz uczestniczyłam w projekcie badawczym Intelligent Language Tutoring System (ILTS) with multimodal feedback functions (*Euronounce*), 2007–2009 (załącznik nr 3, pkt. II D). Po obronie doktoratu odbyłam łącznie cztery pobyty naukowo-badawcze w zagranicznych ośrodkach naukowych (załącznik nr 3, pkt. III G).

5.2 Osiągnięcia dydaktyczne oraz w zakresie popularyzacji nauki i organizacji

Od 2007 roku prowadzę zajęcia z przedmiotów kierunkowych i specjalizacyjnych, np. Gramatyka opisowa języka niemieckiego (Fonetyka i fonologia, Morfologia oraz Składnia języka niemieckiego), Historia języka niemieckiego, Socjolingwistyka, Gramatyka kontrastywna polsko-niemiecka, Językoznawstwo, przy czym do przedmiotu Fonetyka i fonologia języka niemieckiego opracowałam oraz przeprowadziłam kurs e-learningowy w ramach projektu „UAM: Unikatowy Absolwent=Możliwości. Wzrost potencjału dydaktycznego Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza poprzez proinnowacyjne kształcenie w jęz. angielskim, interdyscyplinarność, e-learning, inwestycje w kadry” (UDA-POKL.04.01.01-00-019/10) (załącznik nr 3, pkt. III D 1), a do wielu pozostałych oferuję wsparcie w postaci materiałów udostępnianych na platformach e-learningowych. Ważną część mojej pracy dydaktycznej stanowią ponadto seminaria licencjackie i magisterskie, których tematy koncentrują się wokół zagadnień z zakresu językoznawstwa. Pod moją opieką powstało do tej pory 20 prac licencjackich i ponad 20 prac magisterskich (załącznik nr 3, pkt. III E). Od 2015 roku jestem też promotorem pomocniczym w przewodzie doktorskim o tematyce

z zakresu morfoskładni (załącznik nr 3, pkt. III F). Oprócz funkcji promotora podejmuje się także działalności recenzenckiej przy licznych pracach dyplomowych, tak licencyjnych jak magisterskich.

W ramach popularyzacji nauki podejmuje się wielu działań, do których należą między innymi wygłoszone wykłady gościnne/otwarte (łącznie 13 wykładów), współorganizacja kilku edycji konferencji studencko-doktoranckiej oraz szeregu konkursów czy imprez o charakterze promocyjno-popularnonaukowym (załącznik nr 3, pkt. III D).

Za najistotniejsze funkcje organizacyjne uważam z kolei członkostwo w Senacie UAM Poznań, w tym podejmowane prace w ramach działań Senackiej Komisji ds. Kształcenia oraz Senackiej Komisji Prawnej, a także w licznych gremiach uczelnianych, np. w Komisji ds. monitoringu realizacji strategii Wydziału Neofilologii UAM, w Radzie Programowej Wydziału Filologicznego PWSZ w Koninie, Komisji ds. Rozwoju Wydziału Filologicznego PWSZ w Koninie, Komisji Dyscyplinarnej dla Studentów PWSZ w Koninie. Ponadto przez wiele lat pełniłam funkcję koordynatora zajęć Praktyczna nauka języka niemieckiego i do tej pory wspieram Instytut Filologii Germańskiej UAM Poznań w działalności promocyjnej (załącznik nr 3, pkt. III I 1).

Za swoje osiągnięcia w zakresie nauki, dydaktyki, organizacji zostałam wyróżniona do tej pory łącznie ośmioma nagrodami Rektora UAM i PWSZ (załącznik nr 3, pkt. III B).

Dodatkowo podnoszę swoje kwalifikacje zawodowe i dydaktyczne uczestnicząc w kursach i seminariach doszkalających (załącznik nr 3, pkt. III I 2).

